

ANETTE ELLEGAARD

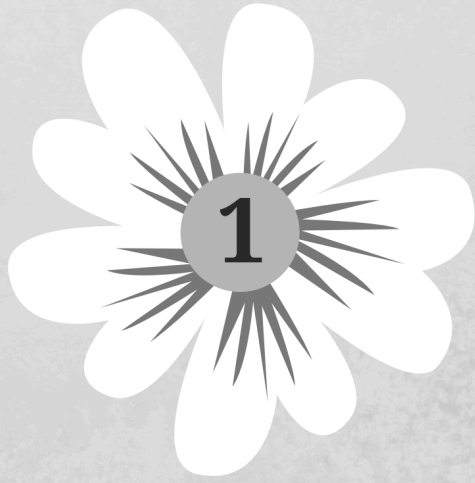
JAGTEN PÅ DEN MAGISKE BLOMST

I

VESTKONGENS DATTER

EGERN & CO.

Jagten på den magiske blomst 1 – Vestkongens datter

© Anette Ellegaard og Egern & Co, 2017

Omslag: Lathiful Hilman og Anette Ellegaard

Illustrationer: Lathiful Hilman

Redaktion og korrektur: Susanne Jensen og Nora Dalum

ISBN: 978-87-998630-5-1

*

Tak til Dansk Forfatterforenings Autorkonto, der har støttet arbejdet med denne bog med legatmidler fra Copy-Dan.

Tak til Helena og Freya Hvidemose
- nok nogle af verdens sødeste betalæsere!

*

Læs mere på www.anetteellegaard.com

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner og i virksomheder, der har en aftale med Copy-Dan, og kun inden for de rammer, der er nævnt i aftalen.

Trykt i Danmark hos Toptryk Grafisk.

541-856
Svanemærket tryksag

Anette Ellegaard

VESTKONGENS DATTER

Illustreret af Lathiful Hilman

Kapitel 1

Den værste dag i mit liv startede godt.

Himlen var blå. Solen skinnede. Fugle sang. Bier summede. Vi sad oppe i hvert vores træ. Nino og jeg. Jeg kunne se hans hår mellem nogle blade. Han virkede glad, og han lo.

"Se mig," råbte han.

Nino sprang. Greb fat i en gren. Hang i luften. Lignede en abe. Så lød der en susen. Og lige efter et knæk.

Nino ramte jorden med et bump. Han lå helt stille. Blod piblede ud af hans ene øre.

Og jeg begyndte at skribe.

Nino er min bror. Jeg er to år ældre end ham. Det er tre dage siden, at han faldt ned. Han er ikke vågnet endnu.

Jeg står foran døren til vores hus.

Der er nogen, der hvisker derinde. Jeg ved ikke, om jeg skal gøre det. Jeg træder mig selv over tæerne. Så lægger jeg øret mod den røde dør.

"Hvor lang tid har vi?" Det er min mor, der taler. Hun lyder bange. Hendes stemme ryster.

"Ikke så lang tid." Den anden stemme sukker.

Jeg prøver at huske, hvem hun er. Jeg ved, at jeg kender den stemme. Det er en kvinde. En, som jeg har hørt før.

Så husker jeg det. Hun er Den Kloge Kone. Hun kom, da jeg lå syg med hoste sidste år. Hun gav mig noget, jeg skulle drikke. Det smagte ikke godt. Det var grønt og lugtede som tis fra en mus.

Men hun er klog. Det siger min mor. Hun ved alt. Eller næsten alt, i alle fald.

"Jeg tror ..." siger Den Kloge Kone. "Jeg tror, at vi har fem dage. Måske seks." Hun holder en pause. "Allerhøjest syv, men så er vi også heldige."

Min mor gisper. Jeg kan næsten høre hende trække vejret. Hun skramler med en kop. Eller måske er det en tallerken.

Så siger hun noget. Stemmen ryster endnu mere end før.

"Og hvis ikke ..?"

Den Kloge Kone bliver helt stille. I lang tid er der ingen lyde. Så hører jeg atter et suk.

"Hvis ikke ..." siger den Kloge Kone. "Hvis ikke ... Så vågner han aldrig igen."

Jeg vender mig væk fra døren. Min hals strammer. Mit hjerte banker. Jeg har sorte pletter for mine øjne.

Så løber jeg. Så hurtigt, som jeg overhovedet kan.

Kapitel 2

Havet bruser. Jeg går langs med vandet. Springer fra sten til sten.

Hvis jeg går længe nok, kommer jeg til muren. Sådan er det her hos os. Det er lige meget hvad vej, jeg går. Hvis jeg følger stranden, ender jeg altid ved muren.

"Vella," sagde min far engang. "Du må aldrig gå helt hen til muren. Det er farligt."

Jeg var fem år, og vi var ude at gå en tur. Min far pegede op på den. Den høje, grå mur.

"Lover du mig det?"

Jeg nikkede og så ned på mine hænder.

"Men hvorfor?" spurgte jeg.

"Sådan er det bare."

Jeg ved ikke, hvad der er på den anden side af muren. Kun, at dér bor de onde. Dem, der har stjålet vores solopgang.

Jeg hopper over en sten. Sparker til noget grus. Kigger ud på havet.

Det har ikke altid været sådan. Engang var øen hel. Engang var der ingen mur. Men så kom der et jordskælv. Øen blev delt i to. Der kom en dyb, dyb kløft.

Og nogen byggede en mur.

Jeg går i lang tid langs med vandet. Af og til ser jeg et sø-uhyre. Det stikker hovedet op mellem bølgerne. Eller slår med halen, så det plasker. Hvis ikke der var sø-uhyrer, kunne vi fiske. Det fortalte min far også. Så kunne vi sejle ud i både. Kaste net i vandet. Fange fisk til at spise.

Men det kan vi ikke. Det er også for farligt.

I det fjerne dukker muren op. Den vokser ud af tågen. Kløften kan jeg ikke se. Den er omme bag muren. Man kan kun komme over den ét sted. Inde i byen. Der er der et hul i den grå mur. Og en bro over kløften.

"Hvorfor er de onde?" spurgte Nino. Han var kun tre år, og han gik på den anden side af vores far.

"De er onde, fordi de ikke er ligesom os. De går i mærkeligt tøj. De har sære navne. Og det lugter, når de laver mad."

"Men er det ikke dem, der giver os jern?"

Min far nikkede. "Jo, det er rigtigt. Vi køber deres jern. Fordi de har en jernmine. Det har vi ikke."

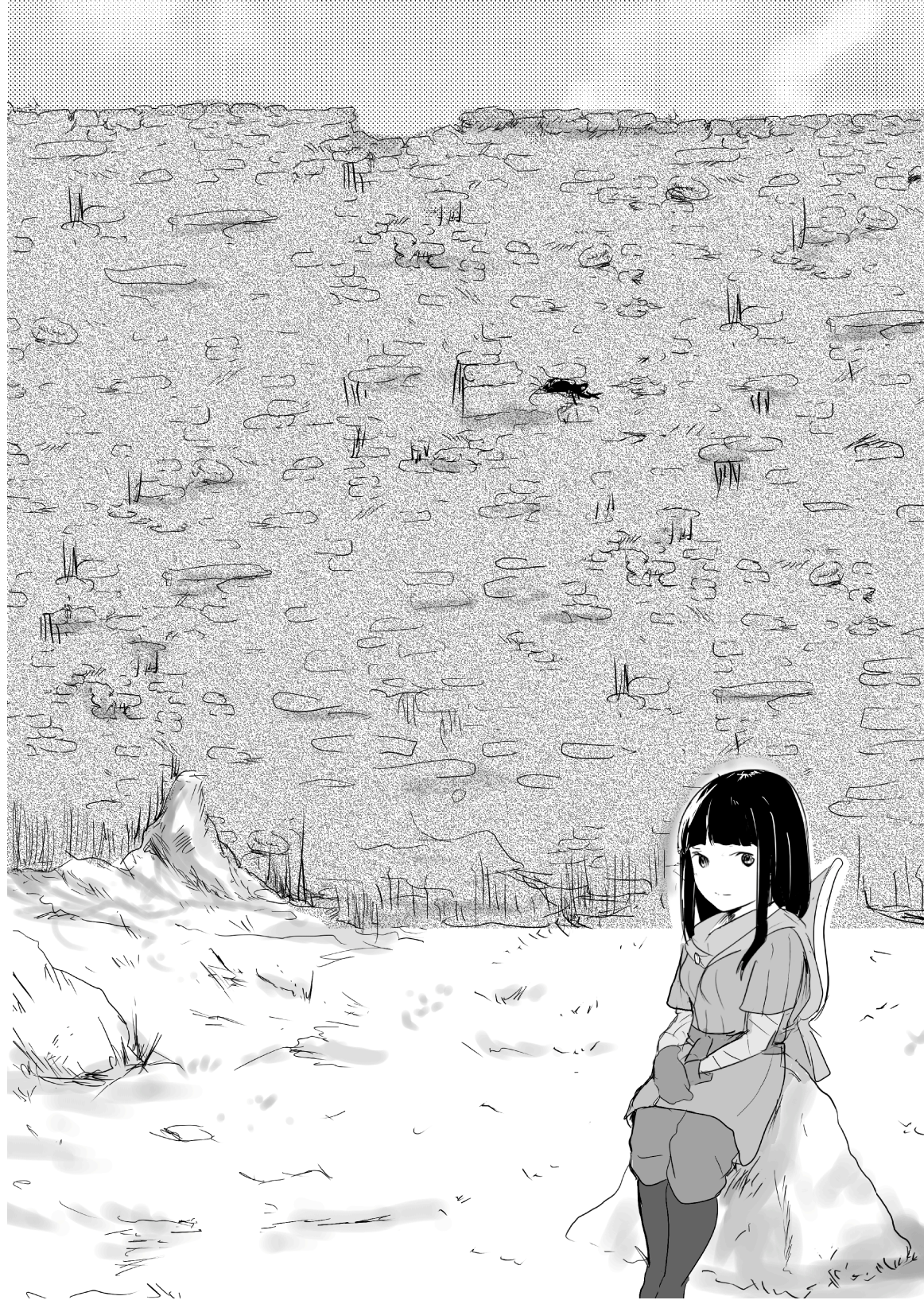
"Vi har marker," sagde jeg. "Og frugt og korn og bær."

"Lige præcis," svarede min far. "Det er det, der er problemet. De onde i Øst vil gerne flytte her til Vest. Fordi jorden er bedre her. Men vi har ikke plads til dem. Det er vores jord."

Jeg er nået helt hen til muren. Den går et stykke ud i havet. Det larmer, hver gang en bølge slår mod den.

Jeg står på stranden og ser på den. Tænker på Nino. Hvordan han lå på jorden under træet. På blodet ved hans øre.

Med ét ser jeg noget bevæge sig på muren. Det ligner et dyr. Men det har tøj på. Hurtigt som et lyn forsvinder det ind i et hul. Så bliver der skubbet en sten på plads. Og hullet er væk.

Kapitel 3

Jeg står helt tæt på muren. Kigger op mod hullet.
Men jeg kan ikke se det.

Så går jeg et skridt frem. Jeg lægger mine
fingre på de grå sten. Det er første gang, jeg er så
tæt på. Første gang, jeg rører ved muren.

Den er ru og kold.

Jeg kan ikke se noget. Der er ikke nogen. Men
jeg ved, at det ikke var et dyr. Det var en dreng.
En dreng på min egen alder. En, som var god til at
klatre. Bedre end mig og bedre end Nino. Selv om
vi ellers er rigtig gode.

Eller var. Måske kommer Nino aldrig til at
klatre igen.

Det føles pludselig, som om jeg får et slag i
brystet. Jeg kan ikke holde ud at tænke på det.

Jeg kan heller ikke holde ud at være her. Jeg må hjem igen. Hjem til Nino. Måske tog Den Kloge Kone fejl. Måske er han allerede vågnet. Måske har det hele bare været en drøm.

Jeg løber så stærkt, jeg kan. Da jeg kommer hjem, er der lys i huset. Min mor sidder i køkkenet.

"Hvor har du været?" spørger hun.

"Bare ude."

Hun ryster på hovedet. Så begynder hun at græde.

Jeg står lidt og holder vejret. Træder et skridt nærmere. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre. Så går jeg helt hen til hende. Lægger en hånd på hendes arm.

"Vågner Nino aldrig op igen?" Min stemme lyder hæs. Den er helt svag. Jeg kan næsten ikke sige ordene. Fordi jeg er så bange for svaret.

Min mor løfter sit hoved. Hun ser mig ind i øjnene.

"Vi har brug for en plante," siger hun. "En magisk én. Den hedder duenæb, og den har hvide blomster."

Hun tørrer sine øjne. Snøfter og kigger væk. Så ser hun på mig igen.

"Men ingen har set den i 50 år. Den plejede at vokse ude ved den gamle grotte. Men alt derude er blevet til marker nu."

Et kort øjeblik bider hun sig i læben. Så hulker hun.

"Jeg tror, den er uddød, Vella. Jeg tror ikke, den findes mere."

Kapitel 4

Nino ligger i sengen. Hans hud er bleg. Hans øjne er lukkede.

Jeg sidder på en stol ved siden af. Min mor skramler ude i køkkenet. Hun er ved at lave mad. Vi skal have suppe, har hun sagt.

Jeg kan høre, at hun tager den store gryde frem. Og lugte, at hun steger løg.

Nino trækker vejret på en sær, stille måde. Først ind, så ud. Først ind, så ud.

Min far er ikke hjemme. Han er til møde i Det Store Råd. Han er Den Øverste på vores side af øen. Vest-kongen, kalder nogen ham.

Selv om han ikke er en rigtig konge.

Jeg ved ikke, om der også er en Øst-konge. Jeg har spurgt min far, men han vil ikke snakke om det.

Det er også alt sammen lige meget nu. Det eneste, der gælder, er Nino.

"Nino," hvisker jeg. Selv om jeg ved, at han ikke kan høre mig.

"Jeg skal nok redde dig. Det lover jeg. I morgen tager jeg ud og finder en duenæb til dig." Jeg tøver lidt. Så ryster jeg på hovedet.

"Nej, Nino. Ikke bare én. Mange. Jeg finder mange duenæb til dig."

Ninos hånd er kold. Jeg har taget den ind i min. Nu klemmer jeg den blødt med mine fingre.

"Den Kloge Kone kan lave en saft til dig. Af alle de hvide duenæb. Den vil få dig til at vågne igen. Og blive helt rask."

Jeg ser på Ninos læber. De dirrer let. Som om han måske alligevel har hørt mig.

Længe sidder jeg i mørket. Lytter til Ninos åndedrag. Ser på skyggerne på væggen. Så går jeg ud i køkkenet til min mor.

"I morgen finder jeg en masse duenæb," siger jeg. "De må være derude. Også selv om ingen har set dem."

"Hvordan vil du gøre det?"

"Jeg vil lede."

"Den er hvid."

"Og hvad så?"

"Du er farveblind, Vella. Har du glemt det? Du kan ikke se forskel på hvid og gul."

Kapitel 5

Solen farver himlen rød. Jeg har ledt hele dagen.
Men der er ikke mange blomster ude ved grotten.
Det meste af jorden er dækket af korn.

Jeg har kravlet mellem de høje strå. Set efter
en lille blomst. En duenæb. Som helst gror i
skygge. Og bedst kan lide tør jord.

Men der er ikke noget mellem de stive strå. Og
jorden er ikke tør. Den er faktisk våd.

Jeg skal lige til at gå hjem, da jeg ser den. En lav,
grøn plante med en hvid blomst. Det er den. Det
ligner præcis den fra bogen. Det er jeg sikker på.
Jeg kan næsten ikke lade være med at råbe. Hele
min krop jubler af glæde.

Med planten i kurven spurter jeg hjem.

Min mor står i døren. Hun ser forkert ud. Som om der er sket noget.

"Kom her," siger hun.

Langsomt går jeg over mod hende. Jeg er pludselig ikke så glad mere.

"Kom med." Hun trækker mig ind i stuen. Og videre ind til Nino.

"Hvad er det her?" Min mor peger ned på Ninos lår.

Nino ligger på siden i sengen. Tæppet er taget af. Han har ikke noget tøj på. På det ene lår er der et sår. Men der er også noget mere. Der sidder en pil i det. Eller noget af en pil.

"Det ... Det ved jeg ikke," stammer jeg.

"Du lyver!"

"Nej, jeg ved det ikke."

"Jeg skulle vaske ham, Vella. Og hvad ser jeg så? Det her. Du må have noget at sige."

Men det har jeg ikke. Det er min pil. Det kan jeg godt se. Men mere ved jeg ikke. Jeg forstår ikke noget. Hvordan kan den være endt i Ninos lår?

"Skød du ham? Var det din skyld? Var det derfor, han faldt ned?" Min mor ser koldt på mig.

"Nej! Jeg sværger. Jeg vidste det ikke. Jeg så kun, at han faldt."

"Så forklar mig det dér." Hun peger igen på Ninos lår.

"Det kan jeg ikke." Jeg ser bedende på min mor. Men hun kigger ikke på mig.

"Jeg har fundet en duenæb," prøver jeg. "Se, mor."

Jeg rækker kurven frem mod hende. Først gør hun ikke noget. Så bøjer hun sig lidt frem.

"Mor, jeg sværger," hvisker jeg. "Jeg lyver ikke. Og jeg vil gøre alt for at redde Nino. Alt."

Min mor svarer ikke. Hun rejser sig bare op. Sukker og vender ryggen til.

"Den er gul," siger hun. "Det er ikke en duenæb."

Så går hun ud af rummet.